

Beste vrienden, beste kunstminnaars, beste aanwezigen,

Dit is een feestelijke namiddag die een noodzakelijke en 'onvergetelijke' tentoonstelling inluit: Hans Beers, en samen met hem Mieke Coenen. Hun eerdere werk betekent dat ze beiden al meer dan 40-50 jaar actief bezig zijn als kunstenaar. Beers heeft in al die jaren een omvangrijk en uiterst divers oeuvre van uitzonderlijke kwaliteit opgebouwd. Maar ook Mieke heeft niet stil gezeteten. Over Mieke Coenen meteen meer. Want zij is een volwaardig kunstenaar.

Het wordt voor een inleider steeds moeilijker om kunstwerken te introduceren bij een publiek. Dat komt omdat wij in onze huidige maatschappij zodanig worden overstelpt door het beeld, dat er een heuse beeldcultuur is ontstaan. En tegelijk zien we in het dagelijkse leven steeds meer slordigheid, meer en meer goedkope beelden. Hier is er voor de kunstenaar een rol weggelegd: datgene in ere houden wat belangrijk is.

Hier komen we tot de kern van de zaak: temidden van deze kunstwerken, uitingen van het eigen denken en voelen, vinden we een kunstenaar die deze taak op zich neemt. Hij/zij voelt zich gedreven het beeld te behoeden voor het alledaagse, voor het goedkope dat we inmiddels zo gewend zijn. Deze taak, deze gedrevenheid is essentieel om op een ernstige manier vormgevend bezig te zijn, steeds opnieuw in staat te zijn iets op te bouwen dat van binnenuit komt, de drang om te scheppen - een voortdurende bewegingsstroom waaraan kunst onderhevig is.

Sorry Hans, Ik begin nu met het sterkere geslacht: de vrouw. Jij zult daar geen bezwaar tegen hebben, of wel? jij kunt wel tegen een grapje.

Mieke Coenen, ze was van kinds af al begaan met kunst. Ze deed niets anders dan tekenen en schilderen en het maakte haar blij. Van Mieke hoorde ik in ons gesprek: 'ik kan niet leven zonder kunst'. En dat is toch geweldig; daar gaat het om.

Mieke Coenen, begon met de academie in Kapellen voor schilderen.

Nadien volgde ze de academie steenkappen (beeldhouwen) in Heist o/d Berg. Beide disciplines lagen haar wel. Daarna is ze nadien haar kunst gaan beoefenen als een volwaardige beeldhouwer.

Mieke gaf zich niet zomaar gewonnen in het leven. Ze heeft een dochter Anja en een zoon Dirk. Maar ze nam ook nog eens de zorg op voor een pleegkind dat na een zwaar ongeval bij haar werd opgevoed. Mogen we stellen dat Mieke sowieso een hart heeft voor mensen? Dat ze de mens hoog inschat? Het gaat ook in haar kunst vooral om mensen.

En dan kom ik toch tot dit: Mieke omarmt de mens. Ze is de mantelzorger voor de mens die er niet altijd zo duidelijk voor uitkomt. Haar monumentale fragiele maar ook sterke mensen komen in haar werk naar voren. Zij wil duidelijk 'de mens' eren, hoe dan ook, de mens moet er zijn en moet aandacht krijgen. En dat is soms ver te zoeken in deze tijden van respectloosheid en egoïsme.

Ze had tentoonstellingen in Keerbergen, Aarschot en op vele andere plaatsen. Haar werken werden altijd heel goed ontvangen. En toen startte ze zelf een kunstkring op in Keerbergen waar ook andere kunstenaars hun weg konden vinden..

Miekes beelden in brons staan in vele tuinen in Zuid-frankrijk. Waar men ze kan bekijken, bewonderen, en er een herinnering kan aan overhouden.

Dat is belangrijk in kunst: dat mensen het kunnen behouden maar zich er ook heel hun leven iets kunnen bij voorstellen, herinneren,...

Mieke heeft altijd de kunst willen omarmen, zelfs met andere dingen dan haar werken. Ze gaf 10 jaar les in kantklossen. OOK een kunst! met draden iets moois maken.... zo werkt kunst.

EN natuurlijk met haar handen. Handen die vele werken hebben gemaakt ...

Mieke verloor haar echtgenoot. Die was directeur op een internaat voor jongens. Maar ook daar kwam Mieke en was ze blij de kinderen te kunnen helpen.

Na zijn dood was er een leegte in haar leven; iets wat haar was afgepakt. Ook haar handen hadden het te verduren. Haar handen lieten haar in de steek. Dus vanaf dan was beeldhouwen afgelopen.

Maar herinneringen blijven, emoties blijven, beelden blijven. En daarom houden we hier vandaag deze uitzonderlijke tentoonstelling.

Mieke was altijd een bezig bijtje. Zoveel mag zeker zijn.

Kinderen mogen trots zijn. Maar de kleindochter Lauren van 27 jaar die nu bezig is met kleine kunstwerkjes, daar is Mieke zo ongelooflijk trots op. Bravo voor Lauren.

Mieke zegt: zij is de opvolging en ik heb daar een heel goed gevoel over. Niemand zou moeten kunnen leven zonder kunst!

En dan Hans Beers. Het is niet niks... al die jaren kunst beoefenen... en dát voor een Nederlander die hier in Antwerpen is neergestreken... met vleugeltjes

Want Hans is immers afkomstig uit Nederland, hij werd geboren in het Noord-Brabantse Zevenbergen. Hij studeerde aan de Academie voor Beeldende Kunsten te Breda en behaalde het diploma 'monumentale vormgeving', wat inhoudt dat hij diverse technieken beheerst zoals 'het ontwerpen en uitvoeren van architectuurwerken en wandschilderingen', 'het ontwerpen en uitvoeren van kleden, plastieken, glas-in-loodramen en ruimtelijke elementen'. Beers behaalde een bijkomend diploma voor tekenonderwijs en volgde nadien nog 'binnenhuisarchitectuur' aan de Academie van Tilburg. Verder volgde hij cursussen 'restauratie van oude schilderijen' te Breda. Zijn atelier in de Isabella Brantstraat was altijd gekend. Niet alleen omwille van zijn eigen werk, maar ook omwille van de talloze tentoonstellingen die hij er heeft georganiseerd voor andere kunstenaars. Dus ook Hans Beers omarmt de mens, zeker weten!

Maar ... Hans moet af en toe zijn vleugels kunnen uitslaan. Dat gaat soms zo bij mannen...

In het geval van Hans is dat heel begrijpelijk: de ruimte van zijn eigen galerie werd eigenlijk te klein om de pracht van zijn werk tot haar recht te laten komen. In 2010 had hij een grote tentoonstelling in Hof ter Bist. En wie was daar de inleider, Hans?

Ik wil u vanmiddag zeker geen 'absolute' mening geven over kunst, niet over Hans, noch over Mieke.

Maar dat ik persoonlijk door Hans Beers werd gevraagd, dat is een eer. Dank je Hans! Ik denk dat Hans mij graag ziet. Hans, dat is wederzijds hoor!

Wat zal ik 'meer' kunnen zeggen dan bijvoorbeeld kunstcriticus René Turkry die over Hans

Beers schreef dat de 'brede en hoge wieslag van zijn thematiek altijd meteen te vinden is in zijn gouaches'? Hij sprak ook over 'rijkvertakte expressie', wat ik alleen maar kan bevestigen. Dat Hans Beers ook geëngageerd kunstenaar is, is iets wat Turkry altijd heeft beklemtoond en wat ik alleen maar kan beamen. Wat kan ik meer zeggen dan Guy van Hoof, die het werk van Beers ettelijke keren heeft besproken en zijn werk en de diverse technieken die hij gebruikt, door en door kent?

Hans Beers is een grafische duizendpoot. Net zoals Mieke Coenen laat hij het niet bij slechts 1 discipline. Hij maakt gouaches, pastels, conté-tekeningen, wandkleden... en naar mijn eigen mening beheerst hij alle disciplines tot in het kleinste detail.

Hij werkt vaak seriëel, d.w.z. dat hij vaak eenzelfde thema verschillende keren herhaalt maar dat telkens vanuit een andere invalshoek uitwerkt. Deze kunstwerken kunnen dan ook steeds zelfstandig staan.

Hij gaf altijd duidende titels aan zijn werken, zoals die bv de naam 'Vervreemding' hebben meegekregen: (en is 'vervreemding' niet verwant aan 'zoektocht naar communicatie, liefde en hartstocht'?)

Eénzelfde compositie... in drie verschillende disciplines: het bewijst dat Hans Beers wel degelijk ernstig nadenkt over wat hij maakt.

Zowel Hans als Mieke zijn vakmensen die creëren. Maar tevens hercreëren: een noodzakelijkheid om ernstig met kunst bezig te zijn. Hans Beers is ook een 'durver', omdat hij steeds op zoek gaat naar complexiteit in diverse moeilijke technieken en die ombuigt naar de eenheid die hij voor ogen heeft. Zijn gedrevenheid om tegenstand te overwinnen kenmerkt hem.

We kunnen Beers ook zien als een filosofisch kunstenaar, want telkens is er het onderzoek, de bezinning en nadien de reactie, in dit geval de creatie. Kunst is bij hem altijd zingevend, want het is zijn zoektocht naar communicatie, zijn liefde en zijn hartstocht.

En dat is bij Mieke Coenen niet anders. Ook zij beoefende haar disciplines altijd met het woord 'zingeving' in het achterhoofd. Ook bij Mieke Coenen is de mens met al zijn hebben en houden, geluk en verdriet een ware opdracht geweest; maar telkens werd er grondig over nagedacht.

Wat beide kunstenaars ook uitstralen is 'engelengeduld'. Het zijn geen werken die in 1_2_3 tot stand zijn gekomen.

Maar misschien heeft Hans Beers ook wel iets van een engel, een engel die af en toe zijn vleugels moet uitslaan... Misschien is Mieke Coenen ook wel een engel die altijd aan de mensheid is blijven geloven.

Beide kunstenaars trachten de menselijke emotie en het menselijk denken in beeld te vangen. Hun werk nodigt uit: er is steeds mogelijkheid tot inleving van de toeschouwer. Hun beeld is een wapen, en zie dat niet in de negatieve zin, maar denk aan de macht die kunstenaars hebben om hun ideeën te verkondigen.

Kunstenaars als Hans Beers en Mieke Coenen maken handig gebruik van hun wapen: ze tonen ons maar zonder ons een oordeel 'op te dringen'. Tegelijk willen ze ons wel uitnodigen om zélf te oordelen. Het is aan ons om te ontdekken, te zien, te voelen wat een kunstenaar ons aanreikt. Hans Beers wordt naar eigen zeggen geïnspireerd door de ideologische, morele en filosofische verschuivingen in ons wereldbeeld. Hij staat stil bij sociale aspecten in onze mensenwereld. Ik denk dat het bij Mieke Coenen niet veel anders was; maar zij werd meer gestimuleerd door de emotie van de mens.

Beide kunstenaars staan als individu naast hun moedige werken die ons moeten laten beseffen

dat wat Mieke zegt: 'ik kan niet leven zonder kunst' en wat Hans Beers ook zegt: 'er is geen leven zonder kunst'. Bij beide kunstenaars zijn er motieven bij hun creatieve uitwerking en die zijn eerlijk en integer:

Beide kunstenaars werkten altijd met vakmanschap en dát vakmanschap maakt nu juist een cultuurobject tot kunstobject.

In dit verband kunnen we zeker stellen dat Hans Beers en Mieke Coenen niet alleen hun verstand laten primeren bij het maken van hun kunst, maar dat vooral hun gevoel hen drijft.

Beers wordt getroffen door wantoestanden in onze maatschappij, vervolgens ergert hij zich, wordt hij uiteindelijk gedreven iets te ondernemen op zijn eigen manier - op de manier die eigen is aan de kunstenaar. Zijn ideologische en morele standpunten leren wij kennen door zijn werk. Ook religieuze waarden zijn soms aan de orde. Onrecht kan hij niet aanvaarden. Aan de lijdende mens gaat hij niet voorbij.

Maar bij al dat lijden moet er ook een contrast zijn. We zouden als toeschouwer teveel overdonderd worden door alleen maar het grote lijden, het grote onrecht. Als contrast biedt Hans Beers ons de schoonheid. Zijn naakten mogen hier nu zeker ter sprake komen. Vrouwelijke naakte schoonheid, weergegeven met een verfijnd gevoel dat zo typisch is voor deze kunstenaar. Net zoals Mieke Coenen zo'n mooie figuren heeft gemaakt die op ons netvlies blijven.

Bij elke inleiding van een tentoonstelling zeg ik dit: er zit geen handleiding bij kunst, de kunstwerken zélf LEREN ons goed te kijken, ze LEREN ons te interpreteren, zolang men er open voor wil staan. Dat is trouwens het ultieme doel bij kunst, dat de toeschouwer er iets aan heeft, dat hij iets leert uit / voelt bij wat hem wordt aangeboden.

De werken van Hans Beers zijn geen gemakkelijke werken. Telkens weer is er het engagement van de kunstenaar dat op de voorgrond treedt. De technieken die hij hanteert zijn vaak een beproeving. Het lijkt wel alsof Hans Beers een kunstenaar is die moeilijkheden opzoekt. Maar als het resultaat er is, is er ook de voldoening. Hij is een kunstenaar die niets uit de weg gaat. Bij Mieke Coenen was dat niet anders. Wat die twee handen hebben teweeggebracht, hoe die hebben gewroet om tot haar gewild resultaat te komen. Technieken die anderen niet zouden aandurven.

Beste aanwezigen, deze tentoonstelling is de moeite waard om verschillende redenen. De werken van Hans Beers en Mieke Coenen zijn gemaakt met veel métier, daarover moet iedereen het wel eens zijn. Maar ook hun hart, hun gevoel, de gewentensvolle plicht die zij hebben opgenomen om ons deelgenoot te maken van hun kunst. Kunst heeft immers een maatschappelijke functie. Het moet een middel zijn om ons aan te zetten tot denken en voelen, tot de verheffing van gevoel en verstand.

Ik heb u in het begin van deze inleiding het woord 'herontdekken' gesuggereerd;. Wel, u kunt nu beginnen met deze herontdekking: kijk naar de werken van Hans Beers, kijk naar de werken van Mieke Coenen en u zult versteld staan. Kijk niet slechts één keer, kijk verschillende keren. Het zal een ontdekkingsreis worden die u zich nog lang zult herinneren.

Ik dank u.

Suzanne Binnemans
auteur en graficus